

L'ahuelo Leo Giménez, l'humoriste de les manchegues

(Artícul, o lo que siga, no apte pera delicaes de Gandía, putos del catalanisme y valencians que se'l roden en paperet Bambú)

Ricart García Moya

S'ha esgolat, ¡ay!, aquell periòdic Levante que fea forum a encarnella¹ ensabatá, ahon les mafies de chinets a bon preu y piloniers de rebaixes feen sa publicitat y aumplén bolchacons del progresiste Grup Moll catalá. Hui, a càmbit de carchofes, clóchines, chones, boques de rap, parrusos y alficosos, tenim eixemplars com l'ahuelo de les manchegues, bromiste homenet que's clavá de tècnic llingüístic municipardal fa anys y, singo-mansango, ya te un nom dins del clot dels còmics y caricatos per el seu llibre '**El valencià és fàcil, recull humorístic sobre llengua**'. ¡Ja, ja, ja, qué graciós es este sinyor, ja, ja, ja! Dasta'l títul te corfa y molla, perque'l llibre está en catalá y diu que's valenciá, ¡ja, ja, ja!. En el diari (Levante, 19/06/2019) lixic el seu artícul en recolp pera cáurer de tos a carcallaes. El bort humoriste, en sonriseta² plastificá, fa com a que's fica a deféndrer el valenciá d'una chiqueta de Bachillerat³; pero, ¡ja, ja, ja!, heu fa asoltant manchegues lléxiques en catalá (la 'manchega' o ventositat no te res que vórer en el gentilici. Es derivat del valenciá mancha, cast. 'fuelle').

¡Ja, ja, ja, em muic de risa pensant en la melosa dona d'Enric Morera, y el seu "maricón de España" dit a u del PP, ja, ja, ja!. ¡Son simpàtics y tolerants, ja, ja, ja!. En la presentación del llibre del chistós llapisera estava tot el palmit d'urquesos⁴ que viuen o vólem viurer del cuento⁵ del catalanisme millonari. En llengua fora y cul apretat, aplaudint les llimes idiomàtiques del So Giménez, destacaven Ramonet Reversible, Artur Avui, Eduart Mira y Ampoma, Ángel Carpe Diem, el clàsic Don Honorato (Norat, en valenciá modern), Abelardo Saragata, Inmaculá Cerdá (¿o no du acent?), el Sifoner Desventat, Pérez Saldaña (ara es Manel, en catalá), Voro de los Verdejos y, en el solaget, u que li diuen Puchades (a lo millor..., no heu crec; pero n'hiavía un Puchades que, segóns me moscá Albert Albert, era valencianiste de cor y corpenta, pero es ficá en Canal 9 y mutá en progresiste de pancha y bolchaca. El machongo no será el mateix dàtil de rabosa, clar).

No, per supost, no es el 'Risitas' de la inmersió, ni el Rey del Cachopo llingüístic, encá que li agrá fer riurer y, a la llengua, chichines; tampoc es el nou Tom Sharpe o Chesterton, ni te més finea que Visanteta la del virgo. Estem davant del Soberá de les Manchegues.

1 En idioma valenciá es lo mateix *encarnella* que *carchofa*.

2 En valenciá: "¿Per qué han de vindre en una sonriseta?" (El Cullerot, Alacant, 19/06/1897); "y sonriseta" (Cubells: Les pantorriiles de Rita, 1919); "una sonriseta" (Meliá, F.: El fills dels vells, 1926)

3 En idioma valenciá tenim 'bachiller', encá que'l tècnic de les manchegues no heu sapia, perque escriu *Batxillerat* en catalá. Es cultisme derivat del fr. antiu *bachelor* > *bachelier*; orige del ing. *bachelor*, port. *bacharel* y val. *bachiller*, ahon es mantingué la -ch- etimològica, fora en St. Vicent Ferrer (c.1400), Fenollar (a.1497) o la Univ. de Valencia del 1500; cat. *batxiller*. Hui está prohibit per el fascisme catalaner, que asoles admitix el cat. 'batxiller' als sompos valencians: "grans clerguers e bachellers" (Ferrer, St. Vicent: Sermons, c. 1400); "bachiller que sap be" (Fenollar: Lo Procés, 1497); "li ha posat nom el bachiller Cigala" (Milá, Lluís: El Cortesano, 1561); "bachiller en Theologia" (Pou: Thesaurus, Valencia, 1575), etc.

4 En valenciá, del lletí *Orcus*, infern; emparentat en el cast. antiu *huerto* (¿y val. huendo?); ser diabòlic, eixit del infern o relacionat en lo satànic: "velles urqueses" (Roig: Espill, 1460)

5 En idioma valenciá: "cuento del porch espí" (Milá, Lluís de: El Cortesano, 1561); "Deixes de cuentos y pase a la reixa" (Morla: Del torn de..., c. 1650); "el cuento está acabat" (Serres, M.: Sacro novenario, 1669, p. 398); "unes veus y cuentos que havien corregut" (A. M. Elda. Proc. Joseph Arnau, 1694), etc.

L'humoriste magantó Giménez, seguint el seu mètode⁶ de llingüiste bromiste, es tira en els nasos de la chiqueta (a ella va dedicat l'articul) la bufa “assambentada” (Levante, 18/06/2019). ¡Ja, ja, ja, n'hia que enténdrer a este ahuelo y el seu humor, ja, ja, ja!. Ell, que no està taboll, sap que eixe arcaisme desaparegué en el sigle XV y, per cert, en el Tirant ya ix en sibilant simplificá: “asabentat per Plaerdemavida” (c.1460), pero la veu desaparegué totalment del valenciá y quedá soterrá en el malvaret dels arcaismes, frut pera etimólecs y gambaires com a Jaume Massó. Pero en temps de Pompeu Fabra y Mussolini, pera alluntarse més del espanyol de les besties, revixcolaren el verp els magansesos filólecs catalans. Aixina heu conta, en catalá, el furuler Corominas: «Des de c.1920 aquest verb torna a ser molt usat, i si bé encara servia per a bastants algun regust de mot savi, es pot i **convé usar-lo sense escrúpol**» (DECLLC, VII, p.557). ¡Ja, ja, ja, que ingénit te l'ahuelo gargallós, ja, ja, ja!. Obedint el consell dels catalans, fa cas al 'convé usarlo sinse escrúpol'.⁷ La chicona a qui dedica l'artícul creurá que 'assabentar' es un verp valenciá de soca y arrail, cuan es un frankenstein catalá reparit per els Jaume Massó (qui falsificá les Regles d'esquivar vocables), Pompeu Fabra y demés llusos expansionistes del 1920. La modernitat de la veu també l'arreplega Alcover: “Aquest mot arcaic ha estat restaurat en el llenguatge literari modern” (DCVB). En arrufaldat sentit de la parodia, l'ahuelet li estampa a la chiqueta la gargallá “**esbiaixades**” (Levante, 18/06/2019), com si l'haguera escoltat alguna vegá a son yayo o apareguera en algún imprés en valenciá. ¡Ja, ja, ja, este galavardeu vol fer créurer a la gent que la cansalá es de pollastre, ja, ja, ja!. Emparentat en l'antiu verp occità *biaissar*, es atre furt al provensal dels tallabolses catalans de la Renaixença.

L'ahuelo Leocadio, Leopoldo o Leovigildo (¿qué amaga baix eixe Leo?) fa lo de no lladrar ni mosegar la ma de qui te pot donar rosegons y, en la mijia fulla del artícul, llepa piteus y gorrites a tota la molá de catalanistes sinse llímits (pera Catalunya): Josepet Piera, Abelardo Saragat y tots els sopacaumenboca de l'AVLL y, ¡ja, ja, ja!, dasta fa la pilota al própit diari Levante ahon escriu. Sempre en sentit del humor groc merda de lloca, del morros del bufo de la llengua ixen brafaes y reglots idiomàtics pera endenyar de llunt dasta les hienes, y tombar dasta'l jagant Golíes. No vullc fero més llarc, aixina que asoles recorde que'l técnic del valenciá amanchegat y pudent, adorat per amoixamats tiracordetes de l'AVLL y RACV, aufega a la chiqueta⁸ (que ell escriu “xiqueta”) en bonyigos catalanistes com el verp “emprar”, fugint del valenciá ‘amprar’. ¡Ja, ja, ja, quína ironía eixhibix el robellat⁹ rabosot Giménez, ja, ja, ja!. En sutilea, per mig de carcallaes y ma de morter en la cara, chafa al valenciá, pos dasta Corominas diu que 'amprar' es l'únic que's diu en valenciá (DECLLC, III, p.305), encá que mosatros, per si la chiqueta llix el paperot, oferim testimonis d'esta

6 En idioma valenciá tenim el cultisme 'método', encá que'l greixer de les manchegues tampoc heu sap. Del lletí *methodus* y grec *μέθοδος* *méthodos*; cat. *mètode*: “ha posat del metodo com qui fa un ramellet” (Nofre: Reportori dels Furs, 1608); “de metodo conforme” (Const. Universitat de Valencia, 1611); “método” (Mas, L. V.: Sermó Cofradia St. Vicent, 1755); “conten prodigis del método de ensenyança” (Gadea: Tipos, III, 1918), etc.

7 En valenciá es cultisme derivat del lletí *scrupulus*, cudolet; doc. en el s. XIV com *scrúpol*; abanda del traslataci significat moral, també parts chicotetes: “el gran diminutiu, / miquetes y escrupulets” (Paper curiós, pera contrafer... a. 1741); “per qué eixe escrúpol cuant en una...” (Barchino: El cuquet del carinyo, 1932); “les vehines escrupulechaven” (Ballester: Ramellet, 1667), etc.

8 En idioma valenciá tenim la morfología en ch-: “María... chiqueta” (Roig: Espill, 1460); “chiqueta menuda” (Esteve, Joan: Liber elegantiarum, 1472); “fer una cella chiqueta” (La vida de Sant Honorat, Valencia, 1495); “chiqueta” (Pou, O.: Thesaurus, Valencia, 1575), etc.

9 En idioma valenciá es cultisme en -b-, del lletí *robigo*, *-inis*: “robell de hou: yema de huevo” (Ros: Dicc. 1764); “robell: orín” (Pastor Fuster: Voc. val. 1827); “robell: orín, herrumbe” (Lamarca: Dicc. val. 1839) “robellat: oriniento, mohoso” (Lamarca: Dicc. val. 1839); “robellats, cucats, florits” (La Moma, 18 d'abril 1885); “robellat y ple de...” (La Traca, 25 de joliol 1912); “coselet robellat” (Blasco Ibáñez, V.: El últim lleó, 1914); “en oli de cresol robellat” (Martí, L.: Pepe el curandero, 1928), etc.

familia lléxica, no asoles en temps moderns. Pero, millor, m'arrepentixc y no ficaré el llansol de referencies y obres en valenciá que, desde l'Etat Mija, han usat la morfología valenciana “amprar”¹⁰ y els seus derivats. Qui vullga vórelo, en el DHIVAM 2019 d'internet ix la retafila d'exemples.

Y aplegue al fi d'este homenage al tafarrut catalaniste Leo Giménez, amant del humor a mascletaes y dels fins productes aulorosos de caixetes de música (fesols). La naturalea produix eixemplars pera riurer en totes les situaciones, dasta en les més dramàtiques y vergonyoses. En el III Reich, raere de tráurer nyitols a cuansevol desgraciat per no ser ari, els butonis de les SS anaven al teatro¹¹ Scala de Berlín y aplaudíen en mans tacaes de sanc al clown catalá Charlie Rivel. En totes les guerres, siguen d'aniquilació d'humans o idiomes, sempre ha eixistit l'humoriste que ballava els nanos al ranteret dels manyofles. En este cas, l'amoixamat humoriste fa de truchella pera aplanar camí als trampantingos del fascisme expansioniste de Catalunya, els que volen aplegar dasta Oriola. No obstant, com ya diguerem l'atre día, a tots els porcs els aplega el seu Sent Martí, y de tantes manchegues que'l cómic se tira en el, dasta fa poquet, diari de les putas, el Levante, a lo millor s'ampudega ell mateix. No anem a trencar palletes ni manaro a pastar fanc a este paixarell de la carcallá fácil, aixina que li deixe uns versos del pare Mulet que, encá que per l'etat no coincidix, pareix que tenia en la capsana al humoriste de la llengua bruta, perque les manchegues del mal apatuscat Giménez ya son petots més patètics que'l plors de l'astová Fallera Cantimplora.

Tant creix en fi el forat
y per colar tant de vent,
que'l tro que pega se sent
moltes llegües apartat.

(Mulet: Tratat del pet, c.1650)

En temps forals, en un Reyne en dignitat, a la genteta que viu al servici del catalanisme d'extrema dreta els faríen apòstols de Serrans y Sent Narcís¹², sinse cap de ducte. Y al bromiste de la llengua, l'ahuelet Leo, li enviaríen de castic com a tramuser chistós per algún cantó pixat de la Barceloneta. Per cert, al graciós no li agradará el lletrero que han ficat en el carrer més important d'Alacant, el de 'Alfonso el Sabio', els foguerers de la Barraca “Lo millor de la terreta”. Guardant tradició, han mantingut la purea del valenciá en el neutre 'lo', recurs de construcció sintàctica dels clàssics y de tots el valencians, dasta que aplegaren bromistes com l'ahuelo de les manchegues. (Informació de societat: la image es d'este matí, divendres, 21 / 06 / 2019; y lo negre que ix baix la finestra es el cinturó de rebaixes dels chinches, lo mateix que'l desfargalat pantaló; la camisola te més categoria y preu: 5 €, d'Alcampo).

10 ¿Dels lletins *impērare* > *ad-imperare?; el polisémic valenciá *amprar* equival als castellans *aprovechar*, *solicitar*, *emplear*, *usar*, *pedir prestado*; cat. *emprar*: “tota persona que... amprar” (Canals: traducció del Valeri al valenciá, 1395); “ampra” (March, A.: Obra, c. 1445); “amprar e pregat (...) amprant e demanant” (Dietari del capellá del Magnánim, 1462, 1468); “amprant totes les ales de vostra voluntat” (Perez, Miquel: Imitació de Jesuchrist, 1491); “deuem amprar” (Villena: Vita Christi, 1497), etc.

11 En idioma valenciá tenim el cultisme teatro, del lletí *theātrum*. La grafía 'teatre' va ser invent de Carlos Ros pera alluntarse del castellà en el sigle XVIII; pero: “lo Teatro desta Universitat” (Const. Universitat de Valencia, 1611); “en lo theatro del studi de Valencia” (BRAH, ms. Dietari Porcar, 20 de maig 1614); “hagué funció... ocupats en apanyar lo teatro” (DECLLC, 1, p. 341, doc. valenciá de 1639); “les empaliades del teatro pera conclusions...” (Const. Univ. de Valencia, 1655); “lo Theatro y feren...” (Bib.Univ. de Valencia, Ms. Joachim Ayerdi, giner 1644); “se li feu... un teatro en alt... el gran concurs de la gent” (BV. Ms. Festes del Centenar a la Verge del Milacre, Cocentaina, 1720), etc.

12 Aixina, en llengua valenciana, els dién als guilopots tancats en els presilis homònims de Serrans y Sent Narcís.